

SCENARIUSZ LEKCJI RELIGII PRZYGOTOWUJĄCEJ DO KOLEĐNIKÓW MISYJNYCH 2018

Podajmy ręce, by pomóc więcej

CELE KATECHETYCZNE – WYMAGANIA OGÓLNE:

- uświadomienie potrzeby włączenia się w pomoc dzieciom w Rwandzie i Burundi;
- zachęcanie uczniów do zaangażowania w „Koleđników Misyjnych”.

TREŚCI NAUCZANIA – WYMAGANIA SZCZEGÓŁOWE.

UCZEŃ:

- poprawnie podaje nazwę państw objętych pomocą w ramach tegorocznej akcji „Koleđników Misyjnych” i wskazuje kontynent, na którym znajdują się te kraje;
- wylicza problemy rówieśników w Rwandzie i Burundi;
- w odniesieniu do uczynków miłosierdzia omawia możliwość pomocy dzieciom w Rwandzie i Burundi;
- poprawnie wyjaśnia, na czym polega akcja PDMD „Koleđnicy Misyjni”;
- planuje swój udział w Koleđnikach Misyjnych i rozpowszechnianiu wiadomości na temat akcji.

Przebieg lekcji

Modlitwa: śpiew *Podaj rękę swemu bratu*

Wprowadzenie

Analiza tekstu piosenki „Podaj rękę swemu bratu”. Kiedy podajemy komu rękę? Dlaczego mamy pomagać innym? Kto potrzebuje naszej pomocy? Jak możemy pomagać?

Po krótkiej pogadance nauczyciel przypomina, że na naszą pomoc czekają ludzie na całym świecie. Nie do wszystkich możemy pójść, dać żywność,

ubrania czy pieniądze, ale są takie osoby, które w naszym imieniu wyjeżdżają nawet na koniec świata, by pomagać. Jak nazywają się te osoby? (dzieci odczytują sylaby z dłoni z załącznika 1 – od najmniejszej do największej. Alternatywnie nauczyciel wyświetla dłoń)

Rozwinięcie

Nauczyciel przypomina, że dzieci mogą (a nawet powinny) być pomocnikami misjonarzy. Okazją do tej pomocy jest zaangażowanie w działalność PDMD (krótkie wyjaśnienie na temat Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci i podejmowanych akcji, ze szczególnym uwzględnieniem „Kolędników Misyjnych”).

Następnie informuje, że tegoroczne przedsięwzięcie ma na celu pomoc dzieciom z dwóch krajów – ich nazwę można podać na różne sposoby, np. nauczyciel może pisać je palcem w powietrzu, a uczniowie próbują odczytać lub wybierane są dwie pary uczniów. W każdej parze jedna osoba odwrócona plecami próbuje rozszyfrować, co kolega lub koleżanka „zapisuje” jej palcem na plecach. Jeśli nauczyciel ma do dyspozycji mapę Afryki (lub może ją wyświetlić), pozwala uczniom odgadnąć nazwę krajów, podając informacje pomocnicze, np. „te kraje sąsiadują z Ugandą i nie mają dostępu do morza” lub „jeden z tych krajów jest na tę samą literę co Rosja, a drugi – Belgia” itp. To rozwiązanie jest zalecane w klasach starszych lub dobrze radzących sobie z tego typu zagadkami, by odgadywanie nazw nie trwało zbyt długo.

Prezentacja zdjęć lub artykułów nt. Rwandy i Burundi – mogą być z archiwalnych numerów czasopism misyjnych.

Lektura Biblii

Łk 10, 30-35

Pewien człowiek schodził z Jerozolimy do Jerycha i wpadł w ręce zbójców. Ci nie tylko że go obdarli, lecz jeszcze rany mu zadali i zostawiwszy na pół umarłego, odeszli. Przypadkiem przechodził tą drogą pewien kapłan; zobaczył go i minął. Tak samo lewita, gdy przyszedł na to miejsce i zobaczył go, minął. Pewien zaś Samarytanin, będąc w podróży, przechodził również obok niego.

Gdy go zobaczył, wzruszył się głęboko: podszedł do niego i opatrzył mu rany, zalewając je oliwą i winem; potem wsadził go na swoje bydlę, zawiózł do gospody i pielęgnował go. Następnego zaś dnia wyjął dwa denary, dał gospodarzowi i rzekł: «Miej o nim staranie, a jeśli co więcej wydasz, ja oddam tobie, gdy będę wracał».

Analiza przypowieści poprzedzona jest wyjaśnieniem, że zachowanie Samarytanina było szczególne ze względu na wzajemne relacje Samarytan z Żydami. Zwrócenie uwagi na to, jakiej pomocy udzielił Samarytanin pobitemu człowiekowi (zatrzaszczył się o niego, opatrzył rany, dał pieniądze, nakarmił itp.).

Nawiązanie do krajów misyjnych – podobnie jak Żydzi i Samarytanie, sąsiadami są też mieszkańcy Rwandy i Burundi, i oni również mają swój konflikt, dwa duże plemiona prowadziły ze sobą wojnę. Do dziś wiele dzieci cierpi z tego powodu – są sierotami, cierpią głód, muszą same zajmować się gospodarstwem domowym albo pracować. Nie chodzą do szkół, więc nie uczą się rzeczy, które by potem pomogły im znaleźć dobrą pracę. Często też są oszukiwane i wykorzystywane przez tych, którzy obiecują im pomoc, a tak naprawdę robią krzywdę albo każą pracować dla własnych korzyści. Dzieci nie mają opieki lekarskiej, umierają z powodu chorób. Ponadto w tych krajach nadal dużo ludzi nie zna Pana Jezusa i nie wie, że On kocha wszystkich – także chorych i niepełnosprawnych, którym dodaje sił w chorobie i pociesza. Dzieci niepełnosprawne są tam źle traktowane, bo uważa się je za opętane, przeklęte. Dopiero misjonarze pomagają im i zapewniają o tym, że dla Pana Boga są bardzo ważne, bo są Jego dziećmi. Jeszcze do dziś w Rwandzie i Burundi niektórych ludzi uważa się za gorszych z różnego powodu – z powodu gorszego zdrowia, innego wyglądu i plemienia. Trzeba im pomóc, by dowiedzieli się, że wszyscy ludzie są braćmi i siostrami, i powinni pomagać sobie – jak miłosierny Samarytanin pomógł pobitemu człowiekowi. Sami możemy dać przykład takiej pomocy i troski – przez zaangażowanie w „Kolejników Misyjnych” (można wcześniej przygotować prezentację nt. krajów, wskazując w niej najważniejsze problemy dzieci).

Zaniesienie mieszkańcom Rwandy i Burundi Dobrej Nowiny o Panu Jezusie i obecność misjonarzy wśród nich poprawia ich los – jak w wierszyku, który dzieci będą recytowały po domach uczestnicząc w kolędnicach:

„Bóg daje siłę w największym dramacie,
gdy tracisz dom, mamę i tatę...
Gdy człowiek zaufa Bożej Dziecinie,
w ciemności żalu i gniewu nie zginie.
Mój kraj pogrążony był kiedyś w ciemności.
Okrutna przemoc nie znała litości.
Myślałem: niemożliwe będzie przebaczenie,
a potem nastąpiło... Boże Narodzenie”¹.

Podsumowanie

Nauczyciel przed lekcją w różnych punktach sali umieszcza papierowe dłonie z wypisanymi uczynkami miłosierdzia względem duszy i ciała. Zadaniem dzieci będzie odnalezienie ich i w miarę możliwości odczytanie (lub danie do odczytania nauczycielowi). W młodszych klasach mogą to być wybrane uczynki. Odczytując każdy uczynek, nauczyciel odnosi go do sytuacji dzieci w Rwandzie i Burundi. W podsumowaniu podkreśla, że chociaż Rwanda i Burundi są daleko od Polski, to naszą pomocną dłoń możemy wyciągnąć w kierunku dzieci z tych krajów przez udział w „Kolędnicach Misyjnych”. Nasz poświęcony czas, zebrane ofiary i zanesione do Boga modlitwy w intencji dzieci z tych krajów będą prawdziwą pomocą, dzięki której uśmiech zagości na buziach małych mieszkańców Rwandy i Burundi (na koniec można zaprezentować slajdy lub zdjęcia uśmiechniętych dzieci z tych krajów).

Katecheta przekazuje informację na temat kolędowania misyjnego w parafii – próbach, dostępnych rolach, dacie kolędowania. Warto podkreślić, że pomocą jest także przyjęcie kolędników do domu i wspólne kolędo-

¹ Ze scenki „Z kolędą w domu – Noheli Nziza” W *Burundi i Rwandzie*, Kolędnicy Misyjni 2018.

wanie z nimi.

Modlitwa

Modlitwa spontaniczna z wezwaniami kierowanymi przez uczniów. Na zakończenie – *Ojcze nasz*.

Praca domowa

Spośród poniższych propozycji należy wybrać odpowiednie do wieku i poziomu dzieci.

1. Nauczyciel rozdaje uczniom serca ułożone z dłoni z załącznika 2 (wydrukowane po 1 sztuce na kartce A5). Inna możliwość to odrysowanie na kartce odpowiednio ułożonych dłoni dzieci. W domu uczniowie rysują na nich zaproszenia do udziału w „Kolędnicach Misyjnych” (w młodszych klasach nauczyciel może rozdać wydrukowany tekst z informacją o szczegółach akcji w parafii). Można je ozdobić. Gotowe zaproszenia dzieci rozdają bliskim lub znajomym (alternatywnie zaproszenia zostają przekazane do parafii, gdzie osoby chętne mogą je wziąć).

2. List do dziecka z Rwandy lub Burundi – warto zachęcić dzieci, by rodziny, które zamierzają włączyć się w „Kolędniców Misyjnych”, wspólnie napisały list i zadeklarowały w nim chęć pomocy.

3. Wykonanie plakatów o jednym z krajów objętych tegoroczną edycją „Kolędniców Misyjnych”. Plakaty warto przygotowywać w grupach i umieścić np. w kościele przed podejmowaną akcją, by zachęcić parafian do udziału.

4. Nagranie telefonem filmu – może być wywiad, sonda itp. – na temat Rwandy i Burundi, i znajomości problemów tych krajów. W konkluzji autorzy nagrania podkreślaliby konieczność udzielenia pomocy dzieciom i zachęcili do włączenia się w „Kolędniców Misyjnych”.

dr Aneta Rayzacher-Majewska, UKSW

Załącznik 1

Załącznik 2

